# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. K.,** zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. OAM-53/LE-LE05-P13-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 11. 2017, č. j. 60 Az 32/2017 - 86,

takto:

**I.** Řízení o kasační stížnosti žalobce **se zastavuje.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 352,50 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím byla jeho žádost o mezinárodní ochranu označena podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), za nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Jako stát příslušný k posouzení žádosti stěžovatele byla podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ či „Dublin III“), určena Polská republika.

[2] Stěžovatel zejména namítal, že v Polsku existují v rámci azylového řízení a podmínek přijetí ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu systémové nedostatky. Důvodem velmi restriktivního přístupu Polska k udělování mezinárodní či doplňkové ochrany je rigidní aplikace konceptu možnosti vnitřního přesídlení žadatelů o mezinárodní ochranu. Polské pojetí tohoto konceptu je zachyceno v článku 18.1 zákona o udělení mezinárodních ochrany cizincům na území Polska ze dne 13. 6. 2013, podle nějž žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat nemožnost bezpečného přesídlení do jiné země původu.

[3] Podle správního spisu se v době podání kasační stížnosti stěžovatel zdržoval na adrese B., P., s dobou trvání ubytování do dne 30. 6. 2018. Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, doručeného NSS dne 27. 2. 2018, mj. vyplývá, že dle evidence Ministerstva vnitra stěžovatel dne 22. 1. 2018 uprchl a v současné době není známo místo jeho pobytu.

[4] Nejvyšší správní soud proto přípisem ze dne 3. 5. 2018 požádal žalovaného, Policii České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie a zástupce stěžovatele k poskytnutí informací ohledně aktuálního místa pobytu stěžovatele. Zástupce stěžovatele dále vyzval, aby pokud je mu místo pobytu jeho klienta známo, soudu doložil na základě jakých skutečností má za to, že se zde stěžovatel v současné době skutečně zdržuje. Žalovaného soud vyzval ke sdělení informací, na základě jakých skutečností byl údaj o tom, že stěžovatel dne 22. 1. 2018 uprchl a jeho pobyt není znám, do jím vedené databáze zaevidován.

[5] Dne 7. 5. 2018 obdržel soud přípis, ve kterém Ředitelství služby cizinecké policie sděluje, že stěžovatel byl od 23. 3. 2017 veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v rámci Dublinského řízení, přičemž dne 22. 1. 2018 uprchl.

[6] Zástupce stěžovatele dne 11. 5. 2018 soudu sdělil, že mu současná adresa stěžovatele není známa. Vzhledem k nemožnosti setrvat na území České republiky (žalobě nebyl usnesením krajského soudu ze dne 16. 7. 2017 přiznán odkladný účinek) se zástupce domnívá, že stěžovatel plně respektoval svoji povinnost vycestovat z území.

[7] Žalovaný přípisem ze dne 15. 5. 2018, doručeném NSS dne 16. 5. 2018, soudu sdělil, že dle jeho evidence má stěžovatel stále uvedeno hlášené místo pobytu na adrese B., P., v období od 12. 7. 2017 do 30. 6. 2018. Dne 8. 11. 2017 mu byl vrácen jeho cestovní doklad, neboť pro nepřiznání odkladného účinku žalobě se jmenovaný nacházel na území ČR v pozici cizince. V souladu s § 54 zákona o azylu byl povinen vycestovat do 30 dnů, v projednávané věci do 16. 11. 2017.

[8] Žalovaný nemá žádné informace o aktuálním místě pobytu stěžovatele, neboť ten se jakýmkoliv kontaktům se správními orgány vyhýbal a ani nepožádal o dobrovolný návrat. Od 22. 1. 2018 ho považuje za uprchlého.

[9] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon o azylu, jehož § 33 písm. b) stanoví, že *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce)*.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel je neznámého pobytu od 22. 1. 2018 a současné místo jeho pobytu se soudu nepodařilo zjistit.

[11] Vzhledem k výše uvedeným důvodům soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu a § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

[13] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 5. 9. 2017, č. j. 60 Az 32/2017 - 49, ustanoven zástupce advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu a úhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce hradí dle § 35 odst. 9 s. ř. s. stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci dva úkony právní služby. Za kasační stížnost (jeden úkon právní služby) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif*)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále zástupce stěžovatele podal návrh na odkladný účinek kasační stížnosti. Za jeden takový úkon právní služby mu náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu)]. Tento úkon sice výslovně není zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, který jmenuje úkony s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny, nicméně písm. a) tohoto ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal za tento návrh odměnu ve snížené podobě. Zástupce je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 21%, tj. celkem o 1 102,50 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 352,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu